

Lupul și Potaia

La Fontaine

Un Lup pe cât de lacom pe-atâta de nătâng,
Croit pe nerozii și boroboațe,
S-a întâlnit odată cu o Potaie-n crâng
Și bucuros se pregătea s-o-nhațe.
- Vrei să mănânci o javră prăpădită?
Mai bine-ar fi (îi zise) să mă lași.
Stăpânii mei odrasla își mărită
Și, vrând, nevrând, și eu mă mai îngraș...
El o crezu și săvârși trăsnaia,
Iar când veni să-și caute potaia,
Ea îi răspunse iute din poiată:
- Așteaptă-ne că vom veni îndată
Eu și Străjerul curții
Și cred că-ți vei cunoaște sațiul burții!
(Vorbea de un Dulău de lângă glugă
Ce mai pusese lupi ca el pe fugă...)
Nu-și cunoștea prea bine meseria
Cumătrul Lup, dar și-a văzut prostia
Și, salutând Dulăul, o șterge spre ponoare...
(Noroc măcar că prostul e iute de picioare!)